

z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) i w myśl ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymienioną w § 52 rozporządzenia o postępowaniu celnym z dn. 13 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 11 poz. 64) opłatę za składowe ustala się w wysokości 0,02 franka złotego od 100 kg. wagi surowej za jeden dzień.

§ 2. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1923 r. w sprawie podwyższenia opłaty za składowe (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 53 poz. 373) uchyla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

1080.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 grudnia 1923 r.

w przedmiocie uzupełniania warunków pod jakimi zezwala się prywatnym fabrykantom wyrobów tytoniowych na dalszą produkcję tychże wyrobów.

Na podstawie artykułu 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409), uzupełniając rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23 poz. 142) i z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 27 poz. 165) zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele prywatnych fabryk wyrobów tytoniowych, którzy w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23 poz. 142) i z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 27 poz. 165) otrzymali dokumenty koncesyjne, uprawniające ich do dalszej produkcji, tracą koncesje, jeżeli fabryki ich w ciągu dwu miesięcy z rzędu znajdują się w stanie nieczynnym. W wypadkach tych winny kompetentne władze skarbowe odnośnie dokumenta koncesyjne natychmiast ściągnąć.

Na wyjątki od tej zasady zezwalać może tylko Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, jeśli zostanie udowodnionem, że przerwę w ruchu fabryki spowodowały wypadki niezależne od fabrykanta, jak strajki robotnicze i t. p.

§ 2. Za czynne będą uważane te fabryki, których produkcja w ciągu miesiąca wyniesie co najmniej 10⁰/₀ (dziesięć procent) przeciętnej produkcji miesięcznej.

Przez przeciętną produkcję miesięczną należy rozumieć dwunastą część ogólnej ilości kilogramów surowca tytoniowego, przerobionego na gotowe wyroby w ciągu roku 1923.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

1081.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 grudnia 1923 r.

celem wykonania ustawy z dnia 14 listopada 1923 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w roku 1923 na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 120 poz. 968).

Na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 14 listopada 1923 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w roku 1923 na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 120 poz. 968) — zarządza się co następuje:

D Z I A Ł I.

§ 1. § 2 ustawy śląskiej z dn. 18 stycznia 1923 r. w przedmiocie podatku dochodowego (Dz. Ust. śląsk. № 6 poz. 37) otrzymuje brzmienie następujące:

„Opodatkowaniu podlegają osoby fizyczne i niefizyczne (prawne), których dochód roczny przekracza 2.000.000 mk. p.”

§ 2. Uposażenia służbowe, emerytury i wynagrodzenia za najemną pracę, o których mowa w punkcie 5 § 4 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. — podlegają podatkowi dochodowemu na podstawie działu II niniejszego rozporządzenia.

Tego rodzaju dochodów nie włącza się do ogólnego dochodu, podlegającego opodatkowaniu w myśl przepisów ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r., oraz przepisów działu I niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Punkt 3 części II § 6 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. uzupełnia się słowami: „o ile te wydatki łącznie nie przekraczają 24.000 mk. p.”, natomiast punkt 4 części II tegoż paragrafu otrzymuje brzmienie następujące: „premie, wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają na rachunek podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 24.000 mk. p. rocznie”.

§ 4. § 7 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Opodatkowaniu podlegają dochody osiągnięte w r. 1922 lub wykazane w ostatnim zamknięciu rachunkowym roku operacyjnego 1922 lub 1921/1922”.

§ 5. § 14 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek dochodowy zarówno dla osób fizycznych, jak i niefizycznych, wymienionych w punktach 4, 5, 6 i 7 § 1 wymierza się według skali następującej:

Lp. porz.	Wysokość dochodów w tysiącach marek pol.		Stopa procentowa	Podatek w tysiącach marek pol.
	ponad	do		
1	2.000	— 2.600	2	52
2	2.600	— 3.200	2,2	70,4
3	3.200	— 3.800	2,4	91,2
4	3.800	— 4.400	2,6	114,4
5	4.400	— 5.000	2,8	140
6	5.000	— 5.800	3	174
7	5.800	— 6.600	3,2	211,2
8	6.600	— 7.400	3,4	251,6
9	7.400	— 8.200	3,6	295,2
10	8.200	— 9.000	3,8	342
11	9.000	— 10.000	4,1	410
12	10.000	— 11.000	4,5	495
13	11.000	— 12.000	4,9	588
14	12.000	— 13.000	5,3	689
15	13.000	— 14.000	5,7	798
16	14.000	— 15.500	6,2	961
17	15.500	— 17.000	6,7	1.139
18	17.000	— 18.500	7,2	1.332
19	18.500	— 20.000	7,7	1.540
20	20.000	— 22.000	8,3	1.826
21	22.000	— 24.000	8,9	2.136
22	24.000	— 26.000	9,5	2.470
23	26.000	— 28.000	9,9	2.772
24	28.000	— 30.000	10,3	3.090
25	30.000	— 32.000	10,7	3.424
26	32.000	— 34.000	11,1	3.774
27	34.000	— 36.000	11,5	4.140
28	36.000	— 38.000	11,9	4.522
29	38.000	— 40.000	12,3	4.920
30	40.000	— 43.000	12,8	5.504
31	43.000	— 46.000	13,3	6.118
32	46.000	— 49.000	13,8	6.762
33	49.000	— 52.000	14,4	7.488
34	52.000	— 55.000	15	8.250
35	55.000	— 58.000	15,6	9.048
36	58.000	— 62.000	16,3	10.106
37	62.000	— 66.000	17	11.220
38	66.000	— 70.000	17,7	12.390
39	70.000	— 75.000	18,5	13.875
40	75.000	— 80.000	19,3	15.440
41	80.000	— 85.000	20,1	17.085
42	85.000	— 90.000	20,8	18.720
43	90.000	— 95.000	21,5	20.425
44	95.000	— 100.000	22,2	22.200
45	100.000	— 105.000	22,9	24.045
46	105.000	— 110.000	23,6	25.960
47	110.000	— 115.000	24,3	27.945
48	115.000	— 120.000	25	30.000

Przy dochodzie ponad 120.000.000 mkp. podatek wynosi 30.000.000 mkp. i oprócz tego 1,250.000 mkp. od każdego pełnych 5.000.000 mkp. ponad 120.000.000 mk.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochód osób fizycznych i spadków nieobjętych:

ponad 120.000.000 mkp. do 180.000.000 mkp.	1,5%
" 180.000.000 " " 240.000.000 "	2,5%
" 240.000.000 " " 300.000.000 "	4%
" 300.000.000 " " 360.000.000 "	5,5%
" 360.000.000 " " 450.000.000 "	7%
" 450.000.000 " " 720.000.000 "	9%
" 720.000.000 " " 900.000.000 "	11%
" 900.000.000 " " 1.200.000.000 "	13%
" 1.200.000.000	15%

od całego podlegającego podatkowi dochodu".

§ 6. W § 16 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. zastępuje się kwotę 80.000 mkp. kwo-

ta 10.000.000 mkp., kwotę 150.000 mkp. kwotą 15.000.000 mkp., nadto w § 17 powołanej ustawy kwotę 200.000 mkp. kwotą 15.000.000 mkp.

§ 7. Granice dochodu, określone w §§ 22, 23, 30, 33, 39 i 40 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. podwyższa się do 12.000.000 mkp.

§ 8. Wyrazy: „najmniej jednak w kwocie 5.000 mk.”, zawarte w ustępie pierwszym lit. b § 68 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r., uchyla się.

Kwotę grzywny, przewidzianą w ustępie drugim § 68, w wysokości od dwudziestu tysięcy do stu tysięcy mk. niem. zastępuje się kwotą od 10.000 do 100.000 mkp.

Przed ostatnim ustępem § 68 zamieszcza się przepis następujący: „W wyjątkowych wypadkach obok kary pieniężnej może być wymierzona kara więzienia do jednego roku.”

§ 9. Zastępuje się w ustępie pierwszym § 70 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. końcowe wyrazy: „do 300.000 mk. (trzysta tysięcy mk.)” wyrazami: „do 300.000 mk. p.”, w ustępie drugim tegoż paragrafu wyrazy: „do dwudziestu tysięcy marek niem.” wyrazami: „do 10.000 mk. p.”, wreszcie w ustępie pierwszym § 71, wyrazy: „do 1.500.000 (półtora miliona mk. niem.) wyrazami: „do 1.500.000 mk. p.”

§ 10. Dodatki do państwowego podatku dochodowego na rzecz gmin i związków komunalnych nie mogą przewyższać przy dochodzie podatkowym:

ponad 2.000.000 mk. p. do 30.000.000 mk. p.	4%
" 30.000.000 " " " 100.000.000 " "	4,5%
" 100.000.000 " "	5%

dochodu podatkowego.

§ 11. Opodatkowaniu na rzecz gmin i związków komunalnych w myśl § 9 niniejszego rozporządzenia podlegają dochody ze wszystkich źródeł z wyjątkiem dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (§ 23).

§ 12. Podatek dochodowy, wymierzony na rok 1923 na zasadzie ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. i działu I niniejszego rozporządzenia, wraz z przypadającymi dodatkami komunalnymi, o których mowa w § 10 niniejszego rozporządzenia, — płatny jest w terminie 14 dni od dnia doręczenia nakazu płatniczego w wysokości, jaka wypadnie z pomnożenia tego podatku wraz z dodatkami komunalnymi przez wykładnik 7, wyrażający wzrost przeciętnych cen hurtowych w pierwszej połowie roku 1923 w porównaniu z przeciętnymi cenami hurtowymi w roku 1922.

DZIAŁ II.

Zmiany w opodatkowaniu dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

§ 13. Wszelkie dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (§ 2 niniejszego rozporządzenia), przewyższające 525.600.000 mk. p. rocznie, podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie niniejszego działu II.

§ 14. Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymanych zarówno w pieniądzu, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości i nie stosuje się do nich obliczeń, tudzież zniżek podatkowych, przewidzianych w §§ 6, 16 i 17 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług cen w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego 1923.

§ 15. Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie dokonywanej po dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, a mianowicie: od wynagrodzeń, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi w tysiącach marek pol.:

ponad	do	potrąca się
525.600 mk. p.	700.800 mk. p.	1,1 ⁰ / ₀
700.800 " "	876.000 " "	1,4 ⁰ / ₀
876.000 " "	1.138.800 " "	1,7 ⁰ / ₀
1.138.800 " "	1.401.600 " "	2 ⁰ / ₀
1.401.600 " "	1.664.400 " "	2,5 ⁰ / ₀
1.664.400 " "	1.927.200 " "	3 ⁰ / ₀
1.927.200 " "	2.190.000 " "	3,5 ⁰ / ₀
2.190.000 " "	2.482.000 " "	4,5 ⁰ / ₀
2.482.000 " "	2.774.000 " "	5,5 ⁰ / ₀
2.774.000 " "	3.066.000 " "	7 ⁰ / ₀
3.066.000 " "	3.358.000 " "	8,5 ⁰ / ₀
3.358.000 " "	3.650.000 " "	10 ⁰ / ₀
3.650.000 " "	3.796.000 " "	11,5 ⁰ / ₀
3.796.000 " "	4.015.000 " "	13 ⁰ / ₀
4.015.000 " "	4.234.000 " "	13,6 ⁰ / ₀
4.234.000 " "	4.526.000 " "	14,3 ⁰ / ₀
4.526.000 " "	4.818.000 " "	15 ⁰ / ₀
4.818.000 " "	5.110.000 " "	15,7 ⁰ / ₀
5.110.000 " "	5.475.000 " "	16,5 ⁰ / ₀
5.475.000 " "	5.840.000 " "	17,3 ⁰ / ₀
5.840.000 " "	6.205.000 " "	18,1 ⁰ / ₀
6.205.000 " "	6.570.000 " "	18,8 ⁰ / ₀
6.570.000 " "	6.935.000 " "	19,5 ⁰ / ₀
6.935.000 " "	7.300.000 " "	20,2 ⁰ / ₀
7.300.000 " "	7.665.000 " "	20,9 ⁰ / ₀
7.665.000 " "	8.030.000 " "	21,6 ⁰ / ₀
8.030.000 " "	8.395.000 " "	22,3 ⁰ / ₀
8.395.000 " "	8.760.000 " "	23 ⁰ / ₀
8.760.000 " "	13.140.000 " "	24,5 ⁰ / ₀
13.140.000 " "	17.520.000 " "	25,5 ⁰ / ₀
17.520.000 " "	21.900.000 " "	27 ⁰ / ₀
21.900.000 " "	26.280.000 " "	28,5 ⁰ / ₀
26.280.000 " "	32.850.000 " "	30 ⁰ / ₀
32.850.000 " "	52.560.000 " "	32 ⁰ / ₀
52.560.000 " "	65.700.000 " "	34 ⁰ / ₀
65.700.000 " "	87.600.000 " "	36 ⁰ / ₀
87.600.000 " "	" "	38 ⁰ / ₀

Stopę procentową podatku ustala się przy każdorazowej powtarzającej się wypłacie, przyjmując tę wypłatę za podstawę do obliczenia rocznej cyfry dochodu.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym.

§ 16. Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone w ciągu miesiąca kwoty należy w terminie do dnia 14 po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy skarbowej z załączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru, lub z załączeniem odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten, względnie odpis listy płacy, po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy, oraz daty przyjęcia, kasa skarbową przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

§ 17. Wymiar podatku przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił za mało. W tych wypadkach władza podatkowa I instancji skutecznie wymiar podatku. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu dni trzydziestu od dnia doręczenia mu wezwania.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Kwoty niewpłaconego w terminie podatku będą przymusowo ściągane od osób, wymienionych w części pierwszej § 16 niniejszego rozporządzenia, wraz z karami za zwłokę w wysokości 5⁰/₀ dziennie i z kosztami egzekucyjnymi.

§ 18. Do stwierdzenia obowiązku potrącania podatku oraz dla sprawdzenia, czy potrącenia podatku są wykonane prawidłowo i we właściwym czasie, władzom skarbowym przysługuje prawo delegowania urzędników do instytucji i osób, wymienionych w § 16 część pierwsza niniejszego rozporządzenia, celem przejrzenia i sporządzenia wyciągów z list płacy, umów i innych dokumentów, odnoszących się do najmu pracowników, względnie celem zbadania dokonanych wypłat.

§ 19. Na nieprawidłowe potrącania podatku przez służbodawców pracownicy mogą wnosić zażalenia w terminie dni trzydziestu od daty potrącenia do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Od decyzji władzy podatkowej I instancji służy pracownikowi odwołanie w trybie, określonym w § 17 niniejszego rozporządzenia.

§ 20. Służbodawca, który nie spełni obowiązku wpłacenia podatku w myśl § 16 niniejszego rozporządzenia, ulegnie karze grzywny w myśl przepisów § 70 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. i § 9 niniejszego rozporządzenia.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w listach płacy lub wyjaśnieniach, stosuje się analogicznie § 68 śląskiej ustawy z dnia 18 stycznia 1923 r. i § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 21. Kto niedopusi urzędnika, delegowanego przez władze skarbowe na podstawie § 18 niniejszego rozporządzenia, do wykonania czynności, przewidzianych w tym paragrafie, ulegnie w drodze sądowej karze pieniężnej od 10.000 do 500.000 mkp. lub karze pozbawienia wolności do jednego roku, o ile

niepodlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązującej ustawy karnej.

§ 22. Kary pieniężne, nałożone na podstawie § 21 niniejszego rozporządzenia, wpływają na rzecz skarbu śląskiego.

§ 23. Do państwowego podatku dochodowego, pobieranego od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na zasadach, wyłuszczonej w niniejszym dziale II, ustanawia się dodatki na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych w wysokości 3% od wypłaconego wynagrodzenia, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu. Dodatki te będą potrącane przez służbodawców równocześnie z podatkiem państwowym, przyczem stosuje się przepisy §§ 16—21 niniejszego rozporządzenia.

D Z I A Ł III.

Postanowienia ogólne.

§ 24. Dochód osiągnięty w markach niemieckich w okresach, oznaczonych w § 4 niniejszego rozporządzenia należy celem wymiaru podatku na rok 1923 przeliczyć na marki polskie według relacji: 1 mk. niem. równa się 10 mk. pol.

Jeżeli obowiązek podatkowy osób fizycznych i prawnych rozpoczął się dopiero w roku 1923, należy dochód osiągnięty w markach niemieckich, przeliczyć na marki polskie według przeciętnego kursu urzędowego z tego okresu czasu, z którego pochodzi dochód, miarodajny do ustalenia podstawy wymiaru.

§ 25. Z wpływów państwowego podatku dochodowego pobierają gminy i związki komunalne 30%.

§ 26. Uchyla się postanowienia zawarte w §§ 15, 20 ustęp trzeci i czwarty od wyrazów: „Robotnicy służący . . .” do wyrazów: „bez oznaczenia wartości”. 62 ustęp ostatni, 65, 67-a, 75, 76 i art. VII ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r.

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na rok podatkowy 1923.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

1082.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 grudnia 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do obliczania daniny lasowej.

Na zasadzie art. 5, 6, 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz.

1044) zarządza się odnośnie do ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. U. R. P. № 87, poz. 676) i do rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Sprawiedliwości, w celu wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. U. R. P. № 105, poz. 823) co następuje:

Do art. 7 ustawy i do § 15 rozp.

§ 1. Wysokość daniny lasowej w ekwiwalencie gotówkowym, obliczona podług cen drewna z miesiąca listopada 1923 r. w markach polskich, będzie obliczona na franki złote po przeciętnym kursie franka złotego w listopadzie, który wynosił 432.650 marek za jeden frank złoty.

Do art. 13 ustawy i do §§ 30 i 32 rozp.

§ 2. Obliczone w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia ceny drewna, przeliczone na franki złote, stanowiąc będą podstawą dla oznaczania wysokości grzywien.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Robót Publicznych: *Łopuszański*

1083.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 grudnia 1923 r.

o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od skrzynek depozytowych.

Na mocy art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się odnośnie do ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (Dz. U. R. P. № 50, poz. 305) i ustawy z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (Dz. U. R. P. № 54, poz. 377) co następuje:

Do art. 1 i 4 ustawy z dnia 1 maja 1923 r.

§ 1. Kwoty wyrażone w markach polskich, przelicza się na franki złote według przeciętnej (1 frank = 8303,33 mk.) wartości franka złotego z miesięcy lutego, marca i kwietnia 1923 r. poprzedzających ogłoszenie ustawy z dnia 1 marca 1923 roku w przedmiocie zmian niektórych postanowień usta-